

Arrest

**nr. 341 191 van 16 februari 2026
in de zaak RvV X / IX**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 juli 2023 met referentnummer X.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 11 december 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat N. AHMADZADAH.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partijen, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 21 januari 2020 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoeken op 23 januari 2020 om internationale bescherming. Op 13 juni 2023 beslist de adjunct-commissaris ten aanzien van elk van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 20 juni 2023 aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van eerste verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit en bent u geboren in New Delhi (India). U bent een Sikh en woonde nooit in Afghanistan.

Uw grootvader langs moederskant – die nog in India woont – werd in Afghanistan beschoten door de moedjaheden en reisde met uw toen zestien- of zeventienjarige moeder M. K. (...) op 11 september 1992 naar India. Uw grootmoeder langs vaderskant A. K. (...) en uw vader G. S. (...) reisden op 17 november 1992 naar India om het geweld en de discriminatie tegenover de Sikh gemeenschap in Afghanistan te ontvluchten. Sindsdien keerden ze niet meer terug naar Afghanistan.

U ging in India tot de tiende graad naar school maar kon niet verder studeren omdat jullie over onvoldoende financiële middelen beschikten om een schenking te doen aan een privéschool. U voerde werk uit als arbeider, hersteller van mobiele telefoons en verkoper van kledij. Uw vader verkocht thee in een kraampje op een markt. Op een dag werd uw vader aan zijn theekraam benaderd door een onbekende man die aanbod jullie naar Londen te brengen voor 4,8 miljoen roepies. Na overleg thuis stemden jullie in. Twee dagen later kwam een andere man naar jullie huis ter bevestiging. Een week later betaalden jullie één miljoen roepies aan een andere man die bij jullie thuis foto's kwam maken. Eén of twee maanden later kwam nog een andere persoon bij jullie thuis die jullie twee dagen later naar een soort ambassade bracht en documenten liet ondertekenen. Drie of vier maanden later belde een persoon met de boodschap dat alles gelukt was en jullie de rest van het geld moesten overmaken.

Eén of twee maanden later gaf u samen met uw vader de juwelen van uw moeder en uw grootmoeder af aan de smokkelaar. De smokkelaar toonde u op dat moment de paspoorten.

Ongeveer twintig dagen later gingen jullie naar de luchthaven waar jullie de paspoorten ontvingen. Jullie verlieten India op 21 januari 2020 en reisden met het vliegtuig via Dubai naar Italië. Bij aankomst in Italië nam een man jullie paspoorten af en bracht hij jullie met de auto naar België waar jullie op 23 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming indienden.

U vreest bij een terugkeer naar Afghanistan gedwongen te worden zich te bekeren tot de islam en verwijst naar de vele aanvallen op Sikhs. U verklaart niet terug te kunnen naar India omdat u er gedeporteerd zou worden naar Afghanistan en omdat u zonder documenten of de Indiase nationaliteit niet in staat zal zijn uw leven op te bouwen.

Ter staving van uw verzoek leggen u, uw vader, uw moeder en uw grootmoeder jullie originele vluchtelingenkaart van UNHCR geldig tot 10 maart 2018 neer, alsook een kopie van jullie registratieformulieren en dat van uw zus H. (...), de originele taskara's van uw vader, moeder en grootmoeder, het originele paspoort van de vriendin van de moeder van uw vader met wie uw vader naar India reisde, het originele paspoort waarmee uw moeder naar India reisde, een kopie van het geboortecertificaat van u, uw broer en uw zus, een origineel Afghaans identificatiebewijs van u, uw moeder, uw broer en uw zus, een kopie van het paspoort van uw tante en een origineel schooldocument van India.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw huidige nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf en uw verblijfsrecht aldaar, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke identiteit en nationaliteit kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke huidige nationaliteit is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is het land waarvan de verzoeker de nationaliteit heeft ten opzichte waarvan

onderzocht zal worden of hij of zij een werkelijke nood aan internationale bescherming heeft. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn werkelijke identiteit, dient te worden besloten dat de beschermingsnood niet aangetoond wordt. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vrees voor vervolging of het risico van ernstige schade ingeroepen wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

In casu maakte u niet aannemelijk dat u en uw gezinsleden niet over de Indiase nationaliteit beschikken. Vooreerst moet er op gewezen worden dat u en uw gezinsleden voor jullie reis van India naar Italië van Indiase paspoorten hebben bediend waarvan enkel uw vaders voornaam verschilt van de voornaam op het paspoort. Deze vaststelling roept ernstige vragen op omtrent jullie bewering dat jullie nooit de Indiase nationaliteit bekwamen. Dat jullie bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) allen geen idee hadden of jullie met echte dan wel valse paspoorten naar Europa waren afgereisd, is hierbij uiterst merkwaardig. Zeker van u, een geschoolde jongeman, mag zeker verwacht worden dat u op zijn minst op de hoogte zou zijn van de authenticiteit van dergelijke documenten.

Jullie verklaringen omtrent de personen die de regelingen betreffende jullie paspoorten en reis troffen waren verder bijzonder vaag, onwaarschijnlijk en tegenstrijdig hetgeen de indruk versterkt dat jullie wel degelijk de Indiase nationaliteit bekwamen en met deze paspoorten naar Europa afreisden. U beweerde dat uw vader in het midden van 2019 zonder enige aanleiding benaderd werd door een onbekende Indiase man die nooit zijn echte naam gaf en uw vader vertelde dat hij jullie voor 4,8 miljoen roepies naar Londen kon brengen (CGVS, p. 4). Ondanks het feit dat uw vader deze man niet kende, trachtte uw vader zich op geen enkele wijze over hem te informeren (CGVS, p. 4) en droegen jullie een week later een miljoen roepies over aan een andere onbekende man die bij jullie thuis foto's kwam nemen (CGVS, p. 5). Nadat jullie enkele maanden later al jullie geld en de juwelen van uw moeder en grootmoeder hadden afgegeven, duurde het nog ongeveer twintig dagen eer jullie opnieuw gecontacteerd werden door de smokkelaar (CGVS, p. 9). Gedurende dit proces informeerden jullie zich amper: de persoon aan wie jullie de juwelen overhandigden zei u dat hij R. (...) heette, hetgeen u nooit aan uw vader vertelde (CGVS, p. 6), andere betrokken personen kent u niet bij naam (CGVS, p. 6) en u noemde de smokkelaar louter "sir" omdat hij nooit zijn naam wilde geven (CGVS, p. 14). Ook uw moeder kon geen enkele van de personen die jullie reis regelden bij naam noemen (CGVS M. (...), p. 5). Jullie hoorden eens bij vrienden en familie of iemand de smokkelaar kende maar niemand kende hem en vervolgens was hij verdwenen (CGVS, p. 6). Uw vader zei dat hij zich helemaal niet informeerde over de personen met wie jullie onderhandelden omdat hij zijn vertrouwen in God plaatste (CGVS G. (...), p. 6). Nochtans had u verschillende klasgenoten en vrienden die naar Londen reisden waardoor het des te meer frappeert dat jullie zonder enige concrete inlichtingen in te winnen omtrent de identiteit en betrouwbaarheid van de smokkelaars al jullie geld overhandigden en jullie lot in de handen van deze onbekende personen legden.

Uw ouders situeerden de eerste ontmoeting tussen uw vader en de smokkelaar bovendien in 2017 of 2018 (CGVS M. (...), p. 4) en in 2018 (CGVS G. (...), p. 5) terwijl u deze ontmoeting uitdrukkelijk in het midden of de zomer van 2019 situeerde (CGVS, p. 9). Uw beide ouders stelden aanvankelijk dat de markt waar uw vader zijn theekraam had, gesloten en verzegeld was waardoor jullie net extra financiële moeilijkheden ondervonden (CGVS G. (...), p. 4, 5; CGVS M. (...), p. 3, 4). Wanneer het CGVS uw moeder vroeg waarom uw vader op de markt was indien deze gesloten was, veranderde ze haar versie plots en stelde ze dat uw vader voor het eerst werd aangesproken nog voor de markten gesloten waren (CGVS M. (...), p. 4). Uw vader verklaarde voorts dat hij na het eerste contact met de smokkelaar op de markt twee maanden lang niets vernam (CGVS G. (...), p. 5) terwijl jullie volgens u reeds twee dagen later bezoek kregen van een andere betrokken persoon en een week later een miljoen roepies overhandigden (CGVS, p. 5). Ook over het verzamelen en betalen van de nodige fondsen waren jullie verklaringen vaag en tegenstrijdig. Uw vader stelde dat jullie geen geld hadden om eten te kopen of elektriciteit te betalen en geen enkel plan hadden nadat jullie geen visum meer verkregen (CGVS G. (...), p. 4). Ook uw moeder verklaarde dat jullie niet eens geld hadden om melk te kopen (CGVS M. (...), p. 5, 7). Toch beweert u dat jullie een miljoen tot anderhalf miljoen roepies thuis hadden liggen (CGVS, p. 4), hetgeen u later preciezer op anderhalf miljoen roepies hield (CGVS, p. 9) waarvan jullie een eerste schijf van een miljoen roepies dienden te betalen om het proces in gang te zetten (CGVS, p. 5). Jullie kregen ook vijf- à zeshonderdduizend roepies van een tante in Zweden, verzamelden geld van familie en vrienden en vulden dat bedrag aan met de juwelen van uw moeder en uw grootmoeder (CGVS, p. 4, 5). Uw vader zei – in strijd met uw verklaringen – dat de eerste betaling vijfhonderdduizend roepies uitmaakte en afkomstig was van uw tante (CGVS G. (...), p. 5) terwijl uw moeder zei dat jullie "anderhalf" roepies moesten betalen om hen te laten beginnen (CGVS M. (...), p. 4). Dat uw vader dit niet goed onthield en u het geld zelf telde (CGVS, p. 13) klaart deze tegenstrijdigheden niet uit. Geen van jullie slaagt er overigens in om enigszins aannemelijk te maken dat jullie tot de som van 4,8 miljoen roepies kwamen: bovenop de één tot anderhalf miljoen of zelfs 1,6 miljoen roepies die jullie zelf hadden en

de ongeveer vijfhonderdduizend roepies die jullie van uw tante kregen waren jullie immers nog meer dan 2,5 miljoen roepies verschuldigd. De vaststelling dat geen van jullie er in slaagt een duidelijk overzicht te geven van hoe jullie dit bedrag bekwamen, is des te frappanter gezien jullie beweerde financiële moeilijkheden en het feit dat jullie niet eens geld hadden om melk te kopen (CGVS M. (...), p. 5). Jullie verklaringen over het bijpassen met de juwelen van uw moeder en grootmoeder overtuigden evenmin aangezien uw vader verklaarde dat een persoon de juwelen bij jullie thuis kwam ophalen (CGVS G. (...), p. 6, 7) terwijl u stelde dat u en uw vader deze persoonlijk gingen afgeven in een straat op 10 kilometer van jullie huis (CGVS, p. 5). Uw moeder verklaarde aanvankelijk net als u dat u en uw vader deze gingen afgeven maar geconfronteerd met de verklaringen van uw vader, zei ze dat de juwelen inderdaad thuis werden afgehaald en gaf ze enerzijds een gedetailleerde uitleg over hoe jullie deze in een wit doekje overhandigden aan de smokkelaar maar kon ze anderzijds niet eens inschatten hoelang voor jullie vertrek dit plaatsvond (CGVS M. (...), p. 6). Wanneer u geconfronteerd werd met de verklaringen van uw ouders, kwam u niet verder dan uw versie te herhalen en te zeggen dat uw ouders misschien verward zijn (CGVS, p. 13).

De vage en tegenstrijdige verklaringen van u en uw ouders omtrent de financiering van en betalingen voor jullie valse paspoorten doen wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van het hele proces. Dat jullie bovendien alle contact met de smokkelaar, tot jullie in Mumbai waren, overlieten aan uw verwarde vader (CGVS, p. 9, 10, 13) die met geheugenproblemen zou kampen (CGVS, p. 13; CGVS G. (...), p. 1-2) is hoegenaamd niet aannemelijk te noemen.

Deze bijzonder onwaarschijnlijke en tegenstrijdige verklaringen doen sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van de ontmoetingen met personen die valse paspoorten maakten voor jullie.

De paspoorten bevatten een visum voor Spanje d.d. 19/12/2019 en 20/12/2019 en uit de visumhits blijken jullie onder een ander paspoort een poging te hebben ondernomen een visum voor Oostenrijk te bekomen hetgeen echter niet lukte. Hoewel uw advocaat aanhaalt dat uw foto bij uw visumhit – die in tegenstelling tot deze van uw familieleden ontbreekt in uw administratief dossier maar waarvan u een kopie heeft die u ondanks de vraag van het CGVS niet heeft doorgestuurd – er vreemd uitziet (CGVS, p. 15), blijkt uit de visumhits hoe dan ook dat u en uw familieleden een visum werd toegekend voor Spanje geldig van 30/12/2019 tot 12/02/2020. Jullie verklaringen hierover misten eveneens alle overredingskracht. U verklaarde niet op de hoogte te zijn van dit visum (CGVS, p. 11) en stelde dat jullie in oktober of november 2019 (CGVS, p. 13) naar een kantoorgebouw werden gebracht waar jullie niets zeiden en louter documenten ondertekenden (CGVS, p. 10). U had verder geen idee hoe jullie een visum voor Spanje hadden bekomen (CGVS, p. 11). Er kan in alle redelijkheid niet worden ingezien dat u, een geschoolde jongeman met een sterke talenkennis (CGVS, p. 3), niet wist in welk gebouw u precies was (CGVS, p. 10) of op welke manier u en uw gezinsleden, die allen aanwezig waren, een visum voor Spanje verkregen (CGVS, p. 11). Uw moeder verklaarde bovendien dat dit bezoek aan het kantoor plaatsvond enkele dagen voor jullie vertrek uit India (CGVS M. (...), p. 8) terwijl u dit maanden eerder situeerde (CGVS, p. 13). Dat uw moeder volgens u verward was of de vraag misschien niet goed had begrepen (CGVS, p. 14) kan net zomin als haar gebrek aan scholing (CGVS M. (...), p. 8) deze zeer grote tegenstrijdigheid uitklaren (CGVS, p. 14). Uw grootmoeder verklaarde zelfs dat jullie nooit ergens foto's lieten nemen of documenten ondertekenden (CGVS A. (...), p. 4).

Jullie tegenstrijdige en vage verklaringen tonen aan dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan jullie bewering dat deze hele onderneming in goede banen diende te worden geleid door een smokkelaar. Dit is opnieuw een aanwijzing dat de Indiase paspoorten die jullie voor deze reis gebruikten authentieke documenten betreffen waarmee jullie na ontvangst van de visa zelfstandig naar Europa konden reizen. Bovendien mag worden verondersteld dat u en uw gezinsleden deze Indiase paspoorten nog steeds in jullie bezit hebben. U beweert dan wel dat een persoon jullie in Italië verplichtte deze documenten aan hem af te geven zonder dat u wist waarom (CGVS, p. 8), echter wordt hierboven afdoende gemotiveerd waarom jullie de tussenkomst van een smokkelaar niet geloofwaardig hebben gemaakt. U zei aanvankelijk dat jullie, hoewel jullie zelf in het bezit waren van jullie paspoorten (CGVS, p. 11), zelfs geen foto konden nemen van de paspoorten omdat jullie geen telefoon bijhadden behalve een kleine gsm met toetsenbord die u van de smokkelaar had gekregen (CGVS, p. 8). Nadat uw ouders en grootmoeder werden gehoord, waarbij uw moeder aangaf dat u uw Samsung wel degelijk mee had onderweg (CGVS M. (...), p. 7), verklaarde u plots dat u en uw moeder wel een andere telefoon mee hadden maar dat ze uitgeschakeld waren en geen simkaarten hadden (CGVS, p. 14). Uw verklaring dat het onmogelijk was voor jullie om foto's te nemen van de paspoorten omdat jullie geen telefoons bij hadden, houdt dan ook niet stand. Jullie moeten ook hebben ingezien dat het in het kader van verdere procedures bij Europese migratiediensten nuttig zou geweest zijn om minstens een kopie of foto te bewaren van de documenten waarmee jullie afreisden. Dit contrasteert bovendien sterk met de vaststelling dat jullie wel in staat waren om de originele paspoorten waarmee uw ouders van Afghanistan naar India afreisden en hun originele taskara's en zelfs de originele taskara van uw grootmoeder neer te leggen. Het feit dat jullie weigeren de paspoorten waarmee jullie India verlieten aan de asieliinstanties voor te leggen, getuigt van een gebrek aan medewerking van uwentwege en toont

onmiskkenbaar aan dat jullie informatie achterhouden. Dit is opnieuw een belangrijke aanwijzing dat jullie over de Indiase nationaliteit beschikken.

Uit de neergelegde verblijfsvergunningen blijkt verder dat jullie jullie verblijf als Afghaanse vluchtelingen een laatste keer verlengden op 11 maart 2016 hetgeen geldig was tot 10 maart 2018. Uw verklaringen hierover overtuigen evenmin. Jullie zouden drie of vier dagen moeten aanschouwen in een rij zonder zekerheid dat jullie aan de beurt kwamen en moesten hiervoor jullie werk verlaten (CGVS, p. 8, 9). Gezien uw verklaring dat jullie sowieso geen vast werk konden vinden, kan het reeds weinig overtuigen dat jullie in 2018 geen verlenging trachtten te bekomen. U ondernam verder geen enkele poging om een permanente verblijfsvergunning te bekomen omdat de procedure moeilijk en lang was (CGVS, p. 9). Het is echter weinig aannemelijk dat u enerzijds wel in staat zou zijn om een aanzienlijke som te betalen aan personen die u niet kende en van wie u geen enkel idee had of ze betrouwbaar waren, maar niet om het verblijf van u en uw gezinsleden in orde te brengen, zeker aangezien uw grootmoeder klaarblijkelijk in 2018 of 2019 vier-, vijf- of zeshonderdduizend roepies had gekregen van uw tante toen zij jullie had bezocht vanuit Zweden (CGVS, p. 12, 13). U verklaarde dat het zonder de Indiase nationaliteit niet mogelijk is om vast werk te krijgen en u ondanks uw studie tot de 10e graad en kennis van het Engels, Hindi en Punjabi kleine werkjes als arbeider en verkoper diende uit te voeren (CGVS, p. 3). U kon na de 10e graad niet meer studeren omdat u zich zonder Indiase documenten niet kon inschrijven aan een overheidschool en een te hoog bedrag diende te schenken aan een privéschool om u daar te kunnen inschrijven (CGVS, p. 3). In de door u geschetste context is het weinig geloofwaardig dat jullie opteeden voor een leven in de illegaliteit. Dat u overigens niet op de hoogte was van de nationaliteit van uw grootouders, oom en tante die ook in India woonden (CGVS, p. 6) kan evenmin overtuigen in de door u geschetste context.

De bevinding dat jullie geen geloofwaardige verklaringen afleggen over tal van zaken, sterkt de vaststelling dat jullie geen zicht willen bieden op jullie actuele nationaliteit. Doordat jullie geen zicht bieden op cruciale elementen wijst er ernstig op dat jullie in India een reëel verblijfsalternatief ontwikkelden of, zoals blijkt uit de toegevoegde informatie, mogelijk zelfs de Indiase nationaliteit verwierven. Er werd nochtans aan het begin van het onderhoud beklemtoond dat het jullie plicht is om duidelijkheid te bieden op jullie werkelijke achtergrond en leefsituatie vooraleer jullie naar België kwamen.

Door bewust de ware toedracht aangaande aspecten die de kern van jullie asielrelaas raken te verzwijgen, maken jullie bijgevolg niet aannemelijk dat jullie daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming.

Wat betreft jullie economische situatie dient ten eerste aangestipt te worden dat er zoals hierboven aangetoond geen geloof kan worden gehecht aan het beeld dat jullie ophingen van de manier waarop jullie jullie reis naar Europa financierden. Bovendien ressorteren louter socio-economische motieven niet onder de definities van internationale bescherming.

Voor zover uw vader vreest dat jullie bij een terugkeer naar India in de gevangenis zouden belanden omdat jullie het land verlieten, moet worden aangestipt dat hij hier geen enkele indicatie voor aanhaalt (CGVS G. (...), p. 8) noch zijn er dergelijke indicaties aanwezig in jullie dossiers.

Wat betreft de verklaring van uw moeder dat zij altijd ziek is en daarom niet kan terugkeren naar India (CGVS M. (...), p. 8) moet aangestipt worden dat deze problematiek geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Belgische Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Ze dient ter beoordeling van medische elementen een aanvraag voor machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Gezien bovenstaand geheel van vaststellingen kan de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus jullie toegekend worden.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Wat betreft de registratiedocumenten, geboortecertificaten en Afghaanse identiteitsdocumenten moet aangestipt worden dat jullie Afghaanse afkomst op zich niet betwist wordt in de huidige beslissing. Toch kan nog worden opgemerkt dat de Afghaanse identiteitsbewijzen van u, uw broer en uw zus zelfs in de hoofding en in de titelbeschrijving van de uitreiker spellingsfouten bevat die de authenticiteit en waarde van deze documenten sterk ondermijnen. Uw scholing in India wordt evenmin ter discussie gesteld.

Het Zweeds paspoort van uw tante zegt niets over jullie nationaliteit.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris op het feit dat niet naar Afghanistan teruggeleid mag worden.”

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van tweede verzoeker – i.e. de vader van eerste verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit en bent u geboren in Charikar in de provincie Parwan. U bent een Sikh.

Toen u ongeveer zestien jaar oud was reisde u met uw moeder A. K. (...) op 17 november 1992 naar India om het geweld en de discriminatie tegenover de Sikh gemeenschap in Afghanistan te ontvluchten. Sindsdien keerden jullie niet meer terug naar Afghanistan. U huwde in India in 1998 met M. K. (...) met wie u intussen drie kinderen A. (...), S. (...) en H. (...) hebt.

U verkocht in India thee in een kraampje op een markt. Op een dag werd u aan uw theekraam benaderd door een onbekende man die aanbood jullie naar Londen te brengen voor 4,8 miljoen roepies. Na overleg thuis stemden jullie in. Ongeveer twee maanden later sprak de man u opnieuw aan en gaf u hem de toestemming de organisatie van jullie vertrek verder te zetten.

Ongeveer zes maanden later contacteerde iemand u met de boodschap dat alles gereed was.

Enige tijd later gingen jullie naar de luchthaven waar jullie de paspoorten ontvingen. Jullie verlieten India op 21 januari 2020 en reisden met het vliegtuig via Dubai naar Italië. Bij aankomst in Italië nam een man jullie paspoorten af en bracht hij jullie met de auto naar België waar jullie op 23 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming indienden.

U vreest dat u bij een terugkeer naar Afghanistan uw geloof niet zal kunnen beleven. U verklaart niet terug te kunnen naar India omdat u er geen toekomst zag zonder geld en omdat u bij terugkeer gevangen genomen zou worden omwille van uw vertrek uit het land.

Ter staving van uw verzoek leggen u, uw echtgenote, uw zoon A. (...) en uw moeder jullie originele vluchtelingenkaart van UNHCR geldig tot 10 maart 2018 neer, alsook een kopie van jullie registratieformulieren en dat van uw dochter H. (...), de originele taskara's van u, uw echtgenote en uw moeder, het originele paspoort van de vriendin van uw moeder met wie u naar India reisde, het originele paspoort waarmee uw echtgenote naar India reisde, een kopie van het geboortecertificaat van uw kinderen, een origineel Afghaans identificatiebewijs van uw echtgenote en uw kinderen, een kopie van het Zweedse paspoort van uw zus en een origineel schooldocument van uw zoon A. (...) in India.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Hoewel uw advocaat aanhaalt dat er iets met u scheelt op mentaal vlak en u een psycholoog werd toegewezen met wie u nog geen afspraak bekwam (CGVS G. (...), p. 1) en u melding maakt van geheugenproblemen (CGVS G. (...), p. 2), moet worden opgemerkt dat er geen enkel (begin van) bewijs werd geleverd voor deze problematiek. Het is dan ook geheel onduidelijk of en welke problematiek er in uw geval speelt, laat staan op welke manier hiermee rekening zou kunnen worden gehouden om het onderhoud op het CGVS goed te laten verlopen en een zelfstandige deelname aan de procedure te verzekeren. Hoe dan ook werd u er aan herinnerd zeker niets te antwoorden dat niet waar is in de veronderstelling dat u op elke vraag een antwoord diende te geven (CGVS G. (...), p. 1), werd u de kans geboden het onderhoud op eender welk moment te onderbreken voor een pauze (CGVS G. (...), p. 1) en gaf u op het einde van het persoonlijk onderhoud aan dat u de tolk goed had begrepen (CGVS G. (...), p. 8).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

*Er dient opgemerkt te worden dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw zoon A. S. (...). In het kader van het door hem ingediende verzoek heb ik een weigeringsbeslissing genomen die als volgt luidt:
"(...)"*

Na het voorgaande kan er ook wat u betreft besloten worden tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris op het feit dat niet naar Afghanistan teruggeleid mag worden."

De derde bestreden beslissing, die ten aanzien van eerste verzoekster – i.e. de moeder van tweede verzoeker en de grootmoeder van eerste verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit en bent u geboren in Charikar in de provincie Parwan. U bent een Sikh.

Op 17 november 1992 reisde u met uw zoon G. K. (...) naar India om het geweld en de discriminatie tegenover de Sikh gemeenschap in Afghanistan te ontvluchten. Sindsdien keerden jullie niet meer terug naar Afghanistan. Uw zoon huwde in India in 1998 met M. K. (...) met wie hij intussen drie kinderen A. (...), S. (...) en H. (...) heeft.

Uw zoon G. (...) verkocht in India thee in een kraampje op een markt. Op een dag werd hij aan zijn theekraam benaderd door een onbekende man die aanbood jullie naar Londen te brengen voor 4,8 miljoen roepies. Na overleg thuis stemden jullie in.

Enige tijd later gingen jullie naar de luchthaven waar jullie de paspoorten ontvingen. Jullie verlieten India op 21 januari 2020 en reisden met het vliegtuig via Dubai naar Italië. Bij aankomst in Italië nam een man jullie paspoorten af en bracht hij jullie met de auto naar België waar jullie op 23 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming indienden.

U vreest dat u bij een terugkeer naar Afghanistan gedood zal worden omwille van uw geloof. U verklaart niet terug te kunnen naar India omdat jullie moeilijkheden ondervonden om werk te vinden en geen geld hadden voor uw medische behandeling.

Ter staving van uw verzoek leggen u, uw zoon, uw schoondochter en uw kleinzoon A. (...) jullie originele vluchtelingenkaart van UNHCR geldig tot 10 maart 2018 neer, alsook een kopie van jullie registratieformulieren en dat van uw kleindochter H. (...), de originele taskara's van u, uw zoon en uw schoondochter, het originele paspoort van uw vriendin met wie u naar India reisde, het originele paspoort waarmee uw schoondochter naar India reisde, een kopie van het geboortecertificaat van uw kleinkinderen, een origineel Afghaans identificatiebewijs van uw schoondochter en uw kleinkinderen, een kopie van het Zweedse paspoort van uw dochter en een origineel schooldocument van uw kleinzoon A. (...) in India.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient opgemerkt te worden dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw kleinzoon A. S. (...). In het kader van het door hem ingediende verzoek heb ik een weigeringsbeslissing genomen die als volgt luidt:

"(...)"

Na het voorgaande kan er ook wat u betreft besloten worden tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u niet naar Afghanistan mag worden teruggeleid."

De vierde bestreden beslissing, die ten aanzien van tweede verzoekster – i.e. de moeder van eerste verzoeker en de echtgenote van tweede verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit en bent u geboren in Charikar in de provincie Parwan. U bent een Sikh.

Toen u ongeveer zestien jaar oud was reisde u met uw vader op 11 september 1992 naar India nadat uw vader was beschoten door de moedjahedien. Sindsdien keerden jullie niet meer terug naar Afghanistan. U huwde in India in 1998 met G. S. (...) met wie u intussen drie kinderen A. (...), S. (...) en H. (...) heeft.

Uw echtgenoot G. (...) verkocht in India thee in een kraampje op een markt. Op een dag werd hij aan zijn theekraam benaderd door een onbekende man die aanbood jullie naar Londen te brengen voor 4,8 miljoen roepies. Na overleg thuis stemden jullie in.

Enige tijd later gingen jullie naar de luchthaven waar jullie de paspoorten ontvingen. Jullie verlieten India op 21 januari 2020 en reisden met het vliegtuig via Dubai naar Italië. Bij aankomst in Italië nam een man jullie paspoorten af en bracht hij jullie met de auto naar België waar jullie op 23 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming indienden.

U vreest dat u bij een terugkeer naar Afghanistan niet veilig zal zijn en het land niet meer te kennen. U verklaart niet terug te kunnen naar India omdat jullie er geen verblijfsdocumenten kregen, omdat jullie weinig financiële middelen hadden en omdat u medische problemen ondervindt.

Ter staving van uw verzoek leggen u, uw echtgenoot, uw zoon A. (...) en uw schoonmoeder A. K. (...) jullie originele vluchtelingenkaart van UNHCR geldig tot 10 maart 2018 neer, alsook een kopie van jullie registratieformulieren en dat van uw dochter H. (...), de originele taskara's van u, uw echtgenoot en uw schoonmoeder, het originele paspoort van de vriendin van uw schoonmoeder met wie uw echtgenoot naar India reisde, het originele paspoort waarmee u naar India reisde, een kopie van het geboortecertificaat van uw kinderen, een origineel Afghaans identificatiebewijs van u en uw kinderen, een kopie van het Zweedse paspoort van uw schoonzus en een origineel schooldocument van uw zoon A. (...) in India.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient opgemerkt te worden dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw zoon A. S. (...). In het kader van het door hem ingediende verzoek heb ik een weigeringsbeslissing genomen die als volgt luidt:

"(...)"

Na het voorgaande kan er ook wat u betreft besloten worden tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u niet naar Afghanistan mag teruggeleid worden.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4.3, c), van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van artikel 27 van *“het Koninklijk besluit van 11 maart 2003”* (bedoeld wordt: het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003)), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging, van artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), en van de medewerkingsplicht.

Na een algemene theoretische uiteenzetting in het eerste onderdeel van het middel laten verzoekende partijen in een tweede middelonderdeel gelden dat uit het administratief dossier en de bestreden beslissingen blijkt dat er met verschillende paspoorten gepoogd is om een visum voor Europese lidstaten aan te vragen. Zij menen dat de tussenkomst van een smokkelaar en vervalste paspoorten is aangetoond. Zij halen de documenten aan die zij in de loop van de administratieve procedure hebben voorgelegd en parafaseren de motieven van de bestreden beslissingen en betogen verder als volgt:

“De verwerende partij stelt dat de verzoekende partijen niet hebben aannemelijk gemaakt dat ze niet de Indiase nationaliteit bezitten. De verzoekende partijen willen benadrukken dat het onredelijk is om een dergelijk negatief bewijs te vragen. Bovendien willen de verzoekende partijen aanvoeren dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is om de Afghaanse nationaliteit van de verzoekende partijen ter discussie te stellen.

Het is bovendien weinig ernstig dat de verwerende partij beweert dat de verzoekende partijen de medewerkingsplicht hebben geschonden. Ter aanvulling willen de verzoekende partijen benadrukken dat ze volledig hebben meegewerkt. Ze hebben talrijke documenten ingediend en gedetailleerde verklaringen afgelegd over hun reis en het regelen van hun paspoorten. De twijfels die de verwerende partij heeft over de nationaliteit van de verzoekende partijen lijken gebaseerd te zijn op haar 'indruk' en de bewering dat de verklaringen over het regelen van de reis en paspoorten niet geloofwaardig zijn.

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissingen blijkt dat de smokkelaar van de verzoekende partijen verschillende pogingen heeft ondernomen om een visum voor Europa aan te vragen. In de bestreden beslissing geeft de verwerende partij expliciet zelf aan dat de paspoorten een visum voor Spanje dragen met de data 19.12.2019 en 20.12.2019, en uit de visumgegevens blijkt dat de verzoekende partijen met andere paspoorten een poging is gedaan om een visum voor Oostenrijk aan te vragen, wat niet is gelukt.

Gezien deze bevindingen staat het vast dat het verhaal van de verzoekende partij geloofwaardig is en dat ze wel degelijk een beroep hebben gedaan op een smokkelaar en dat ze absoluut niet de Indiase nationaliteit hebben. Uit het administratief dossier blijkt immers dat er met verschillende paspoorten visumaanvragen zijn ingediend voor zowel Spanje als Oostenrijk. De redenering van de verwerende partij is dan ook onbegrijpelijk voor de verzoekende partijen.

Tot slot wensen de verzoekende partijen verwijzen naar een recent arrest van Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) d.d. 02.03.2022 nr. PA/12912/2018 waarbij de Britse rechter een gelijkaardige zaak voorgeschoteld krijgt. In die zaak voeren de Afghaanse Sikhs aan dat zij met Indiase nationaliteitsdocumenten naar Europa hebben gereisd. De Britse asielinstantie stelde net zoals in de huidige zaak dat de appellanten de Afghaanse nationaliteit niet hebben aangetoond en dat zij hen beschouwt als Indiase burgers.

“(…)”³

De rechter heeft de argumenten van de Britse asielinstantie van tafel geveegd en geconcludeerd dat het bewijs niet voldoende is om aan te tonen dat de appellant en haar familie echte (Indiase) paspoorten hebben. Er werd door de Britse rechter aangenomen dat paspoorten met deze namen zijn uitgegeven en verzonden, en dat mensen met dezelfde namen als de volwassenen in de paspoortgroep ook in het kiezersregister in India staan. Dit bewijst volgens de Britse rechter echter niet de echtheid van de beweerde paspoorten. De rechter concludeerde dan ook dat alle andere bewijzen wijzen erop dat de appellanten Afghaanse burgers zijn.

“(…)”⁴

De verzoekende partijen verzoeken uw Raad dan ook om een beoordeling te willen maken van al de stukken die zijn ingediend en komaf te willen maken met de willekeurige en uit de lucht gegrepen argumentatie van de verwerende partij en de verzoekende partijen te willen erkennen als vluchteling.

2.2. Quid originele UNHCR-documenten ?

In de bestreden beslissingen stelt de verwerende partij met betrekking tot de neergelegde documenten het volgende:

“(…)” (bestreden beslissingen, pag. 4)

Aldus blijkt uit de motivering van de bestreden beslissingen niet dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de originele vluchtelingenkaarten van UNHCR die geldig waren tot 10 maart 2018. Afgezien dat er sprake is van de schending van de motiveringsplicht, is het voor de verzoekende partijen ook onduidelijk in welke mate de verwerende partij al dan niet rekening heeft gehouden met de originele UNHCR-vluchtelingenkaarten. De verwerende partij stelt gewoonweg dat uit de neergelegde verblijfsvergunningen blijkt dat zij hun verblijf als Afghaanse vluchtelingen een laatste keer verlengden op 11 maart 2016 hetgeen geldig was tot 10 maart 2018. Hoewel de verwerende partij geen twijfels uit over de authenticiteit van deze bewijsstukken, baseert zij zich op haar buikgevoelens en voert aan dat hun verklaringen over het niet verlengen van deze documenten niet overtuigen. Ten onrechte verwijt de verwerende partij de verzoekende partijen dat zij ‘geen enkele poging’ ondernamen om een permanente verblijfsvergunning te bekomen. Het is overigens zo dat een permanente verblijfsvergunning voor Afghaanse Sikhs in India niet bestaat en dat er wel degelijk veel obstakels bestaan wat betreft de vluchtelingendocumenten. De verzoekende partijen verwijzen naar de volgende recente objectieve informatie:

“(…)”⁵

Dat de huidige zaak veel gelijkenissen vertoont met de zaak Singh e.a. v België moet dan ook niet verwonderen. In de zaak Singh e.a. v. België ging het om een familie met Afghaanse paspoorten. Zowel het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hadden geconcludeerd dat hun hun Afghaanse afkomst niet geloofwaardig was, ondanks dat ze kopieën hadden van beschermingsmandaten van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) in Delhi. Daarna werd hun asielaanvraag beoordeeld met betrekking tot India, waar ze eerder hadden verbleven, voordat deze werd afgewezen. De familie heeft bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aangevoerd dat er sprake was van schendingen van de artikelen 3 en 13 van het EVRM. Ze betoogden dat er geen grondig onderzoek was uitgevoerd naar de beweerde risico's die ze zouden lopen als ze werden teruggestuurd naar Afghanistan. In het arrest van 2 oktober 2012 heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens geoordeeld dat:

“(…)”⁶

Ook in deze zaak heeft de verwerende partij de medewerkingsplicht geschonden en heeft verder geen inspanning geleverd om een en ander te verifiëren. Het is voor de verzoekende partijen dan ook een raadsel waarom de verwerende partij geen contact heeft genomen met de UNHCR. Uw Raad heeft geenszins de bevoegdheid om de UNHCR onderzoeksmaatregelen te laten uitvoeren. Dat de commissaris-generaal voorbijgaat aan deze onderzoeksdaad, toont aan dat hij weinig zorgvuldig heeft opgetreden.

Ten overvloede, uit het arrest van 22 november 2012 in de zaak M.M. tegen Ierland heeft het Hof van Justitie overwogen dat de op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht concreet inhoudt dat, indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoelde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in de eerste fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Terecht heeft het Hof daarbij in aanmerking genomen dat een lidstaat mogelijk gemakkelijker toegang tot bepaalde documenten heeft dan asielzoekers. Uit het arrest kan worden opgemaakt dat de lidstaat in het algemeen gehouden is om actief informatie te verzamelen over landen waar de asielzoekers vandaan komen en de door de asielzoeker ingebrachte documenten te laten onderzoeken of de inhoud ervan te laten verifiëren, zeker als dat op

betrekkelijk eenvoudige wijze kan worden gedaan. Dat die onderzoeksplicht zelfs kan gelden ten aanzien van kopieën van documenten en informatie uit e-mails, volgt uit het arrest van het EHRM van 2 oktober 2012.

In casu hebben de verzoekende partijen originele documenten neergelegd, waaronder originele UNHCR-vluchtelingenkaarten! Hoewel de verzoekende partijen het hebben over UNHCR-vluchtelingenkaarten, heeft de verwerende partij in de bestreden beslissingen het over 'verblijfsvergunningen'.

Er werden verder m.b.t. deze documenten geen onderzoeksdaden gesteld. Bij enige twijfel diende de verwerende partij de voorgelegde documenten grondig te onderzoeken of laten onderzoeken. Deze plicht is bevestigd in de Europese rechtspraak.

Artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (Kwalificatierichtlijn) stelt:

"(...)"

Artikel 4.3, b) van de Kwalificatierichtlijn vereist dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming rekening moet houden met de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten. Deze bepaling werd naar Belgisch recht omgezet door artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (KB 2003).

Ook onder de gezamenlijke lezing van artikel 3 EVRM en artikel 13 EVRM is een gedegen onderzoek van alle relevante stukken die kunnen wijzen op vervolging verplicht. Uw Raad heeft eerder al geoordeeld dat artikel 3 EVRM en een risico op vervolging of ernstige schade gelijk te stellen zijn op verschillende vlakken:

"(...)"

Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had, of had moeten hebben, op het ogenblik van de bestreden beslissing (EHRM 4 december 2008, Y t. Rusland, §81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. t. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk, §107).

Samen gelezen met het recht op een effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 van het EVRM vereist artikel 3 van het EVRM dat de verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doet van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§293 en 387).

De motiveringsplicht gebiedt verwerende partij hier omtrent motieven op te nemen. Zo stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in EHRM, 11 juli 2000, Jabari t. Turkije, § 50 het volgende:

"(...)"

Het Hof bevestigde dit principe in het arrest van 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 387:

"(...)"

Het onderzoek van de verwerende partij schiet tekort en is uiterst onzorgvuldig. In deze zin moet inderdaad verwezen worden naar het arrest EHRM, Singh t. België, 2 oktober 2012:

"(...)"

Het EHRM heeft in het arrest Mo.M. t. Frankrijk van 18 april 2013 het volgende geoordeeld met betrekking tot de onderzoeksplicht van de asielinstanties t.o.v. documenten:

"(...)"

Met betrekking tot de authenticiteit van documenten in de zaak K.K. t. Frankrijk van 10 oktober 2013 heeft het Hof geoordeeld dat in de volgende mate er rekening met documenten moet gehouden worden door de asielinstanties:

"(...)"

Indien verwerende partij twijfelt aan de authenticiteit van de door de verzoeker voorgebrachte documenten, dient dit door weldegelijk haar geverifieerd te worden.

"(...)"

Het spreekt voor zich dat de verwerende partij ertoe gehouden was om de neergelegde documenten te onderzoeken en hierover afdoende motivering opnemen in de bestreden beslissing. Dit is echter niet gebeurd.

De verwerende partij beperkt de argumentatie tot de loutere bewering dat de verzoekende partijen geen zicht bieden op cruciale elementen wat volgens de verwerende partij op wijst dat zij in India een reëel verblijfsalternatief ontwikkelden of mogelijk zelfs de Indische nationaliteit hebben verworven.

Volgens het EHRM mogen er geen te strikte bewijsstandaarden worden aangelegd.⁸ Ook het profiel van de asielzoeker en littekens kunnen een belangrijke rol spelen.⁹ In de zaak A.F. tegen Frankrijk speelt het profiel van klagers bij terugkeer naar Soedan een belangrijke rol. Het EHRM stelde in deze zaken vast dat de algemene situatie in Soedan alarmerend is voor politieke opposanten. Het enkele feit dat in een dergelijk geval vaststaat dat de asielzoeker een politieke opposant is, is voor het EHRM dan voldoende grond om aan te nemen dat bij terugkeer een risico bestaat waartegen artikel 3 van het EVRM bescherming biedt. Dat andere elementen in het relaas niet geloofwaardig zijn, is in zulke zaken dus volgens het EHRM van ondergeschikt belang.

Verzoekers zijn gelet op het voorgaande van oordeel dat bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de aanwezigheid van nieuwe elementen, de verwerende partij de nadruk had moeten leggen op de kern van het relaas, en de kern van hun verklaringen aangaande hun originele documenten, en niet op de

perifere aspecten. Toevoegingen op het relaas in een later stadium van de procedure, moeten serieus worden onderzocht en mogen niet bij voorbaat worden verworpen, voor zover zij zien op de kern van het relaas. Dit is bijvoorbeeld terug te vinden in de richtlijnen voor de beoordeling van de geloofwaardigheid in het Verenigd Koninkrijk¹⁰ en de module Evidence Assessment van EASO.¹¹

Ten onrechte werd er aan verzoekers het voordeel van twijfel niet gegund. Nochtans stelt artikel 4, het vijfde lid van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming dat ondanks het eventuele ontbreken van bewijsmateriaal (in casu zijn er zelfs bewijzen) voor een aantal van de verklaringen van de verzoeker hem het voordeel van de twijfel dient te worden gegund, wanneer er aan de volgende voorwaarden is voldaan:

“(…)”

Deze voorwaarden zijn in casu voldaan. Verzoekers hebben getracht alle relevante elementen/stukken waarover zij beschikken aan het CGVS voor te leggen. Zij hebben de nodige inspanning geleverd om hun vrees aan te tonen.

Uit voorgaande volgt dat men op basis van de door verwerende partij aangehaalde elementen onmogelijk kan concluderen dat verzoekers relaas geloofwaardigheid mist. Voort de eventuele kleine inconsistenties en misverstanden die zich bevinden, dienen de volgende opmerkingen van UNHCR in acht genomen te worden, en verwijst verzoeker voorts naar het reeds aangehaalde UNHCR rapport ‘Beyond Proof’:

“(…)”

In het rapport ‘Beyond Proof: Credibility Assessment in Eu and Asylum Systems’ wordt er ook gesteld dat men de geloofwaardigheid van een asielzoeker in het geheel moet bekijken

“(…)”¹²

Voorts is het ook zo dat de tweede verzoekende partij mentale problematiek heeft en zich niet zo goed kan verwoorden. De derde verzoekende partij is getraumatiseerd en is bovendien zeer oud en kwetsbaar. De vierde verzoekende partij is eveneens kwetsbaar en ze is niet geschoold. Het is dan ook geen raadsel waarom de verwerende partij zich hoofdzakelijk heeft gebaseerd op de verklaringen van de eerste verzoekende partij, maar daarbij ten onrechte de verklaringen van andere verzoekende partij ernaast zet, hoewel zij weet of dient te weten dat zij een kwetsbaar profiel hebben.”

In een derde middelonderdeel beargumenteren verzoekende partijen uitgebreid dat hun Afghaanse nationaliteit en hun behoren tot de Sikh-minderheid vaststaat en dat het onmogelijk is om zelf aan te tonen dat zij geen andere nationaliteit bezitten.

Verzoekende partijen vragen in hoofdorde om de bestreden beslissingen te hervormen en hen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire bescherming toe te kennen. In ondergeschikte orde vragen zij om de bestreden beslissingen te vernietigen.

Bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

Ter terechtzitting legt verzoeker verschillende documenten van UNHCR neer.

De Raad wijst wat dit betreft op het bepaalde in artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet:

“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”

Te dezen blijkt dat de door verzoeker neergelegde stukken niet worden bijgebracht door middel van een aanvullende nota. Bijgevolg worden deze nieuwe elementen die verzoeker ter terechtzitting neerlegt, gelet op het bepaalde in artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, uit de debatten geweerd (cf. RvS 18 november 2022, nr. 255.042).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil

met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekende partijen daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekende partijen om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van hun verzoeken, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moeten een inspanning doen om deze verzoeken te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekende partijen aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekende partijen samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “*middele*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en van de rechten van verdediging en het gelijkheidsbeginsel, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij dit artikel en deze beginselen geschonden achten.

2.3.3.2. Aangaande de verwijzing van verzoekende partijen naar artikel 4.3 van de Richtlijn 2004/83/EG en naar artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepalingen zijn overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekende partijen tonen dit *in casu* evenwel niet aan. Zij kunnen bijgevolg de schending artikel 4.3 van de Richtlijn 2004/83/EG en van artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.3.3. In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.3.4. Waar verzoekende partijen nog de schending aanvoeren van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, wijst de Raad erop dat deze bepaling bij artikel 16 van het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met ingang van 21 juli 2018 werd opgeheven.

2.3.3.5. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat eerste verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) uit het geheel van de door hem afgelegde verklaringen en voorgelegde stukken duidelijk blijkt dat hij niet heeft voldaan aan de medewerkingsplicht nu hij niet aannemelijk maakte dat hij en zijn gezinsleden niet over de Indiase nationaliteit beschikken, omdat (ii) zijn vader – tweede verzoeker *in casu* – geen enkele indicatie aanhaalt voor zijn vrees dat verzoekende partijen bij een terugkeer naar India in de gevangenis zouden belanden omdat zij het land verlieten en omdat (iii) de problematiek van zijn moeder die verklaart dat zij altijd ziek is en daarom niet kan terugkeren naar India “*geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Belgische Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet*”. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede, de derde en de vierde bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevatten ook deze beslissingen een motivering in feite, met name dat tweede verzoeker en eerste en tweede

verzoekster hun verzoeken om internationale bescherming integraal steunen op de motieven die werden aangehaald door eerste verzoeker en dat in het kader van het door eerste verzoeker ingediende verzoek een weigeringsbeslissing werd genomen, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet

De nood aan internationale bescherming moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van verzoekende partijen of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien verzoekende partijen de bescherming van dit land niet kunnen inroepen of indien zij geldige redenen aanvoeren om te weigeren er zich op te beroepen.

Het komt allereerst verzoekende partijen toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van hun aanvragen, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden. Hun juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zullen verzoekende partijen desgevallend hun nationaliteit moeten aannemelijk maken louter op basis van hun verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van hun nationaliteit(en) en herkomst zijn.

Het komt de adjunct-commissaris toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat verzoekende partijen hun nationaliteit voldoende aantonen. Indien hij van oordeel is dat het land van nationaliteit niet kan worden bepaald omwille van de houding van verzoekende partijen of om elke andere reden, en hij dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het zijn plicht om de redenen die hem tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Te dezen blijkt uit de motieven van de bestreden beslissingen dat de adjunct-commissaris van oordeel is dat uit het geheel van de door verzoekende partijen afgelegde verklaringen en voorgelegde stukken duidelijk blijkt dat zij niet hebben voldaan aan de medewerkingsplicht nu zij niet aannemelijk maakten dat zij niet over de Indiase nationaliteit beschikken. Hij licht dit in de bestreden beslissingen in hoofde van eerste verzoeker als volgt nader toe:

“Vooreerst moet er op gewezen worden dat u en uw gezinsleden voor jullie reis van India naar Italië van Indiase paspoorten hebben bediend waarvan enkel uw vaders voornaam verschilt van de voornaam op het paspoort. Deze vaststelling roept ernstige vragen op omtrent jullie bewering dat jullie nooit de Indiase nationaliteit bekwamen. Dat jullie bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) allen geen idee hadden of jullie met echte dan wel valse paspoorten naar Europa waren afgereisd, is hierbij uiterst merkwaardig. Zeker van u, een geschoolde jongeman, mag zeker verwacht worden dat u op zijn minst op de hoogte zou zijn van de authenticiteit van dergelijke documenten.

Jullie verklaringen omtrent de personen die de regelingen betreffende jullie paspoorten en reis troffen waren verder bijzonder vaag, onwaarschijnlijk en tegenstrijdig hetgeen de indruk versterkt dat jullie wel degelijk de Indiase nationaliteit bekwamen en met deze paspoorten naar Europa afreisden. U beweerde dat uw vader in het midden van 2019 zonder enige aanleiding benaderd werd door een onbekende Indiase man die nooit zijn echte naam gaf en uw vader vertelde dat hij jullie voor 4,8 miljoen roepies naar Londen kon brengen (CGVS, p. 4). Ondanks het feit dat uw vader deze man niet kende, trachtte uw vader zich op geen enkele wijze over hem te informeren (CGVS, p. 4) en droegen jullie een week later een miljoen roepies over aan een andere onbekende man die bij jullie thuis foto's kwam nemen (CGVS, p. 5). Nadat jullie enkele maanden later al jullie geld en de juwelen van uw moeder en grootmoeder hadden afgegeven, duurde het nog ongeveer twintig dagen eer jullie opnieuw gecontacteerd werden door de smokkelaar (CGVS, p. 9). Gedurende dit proces informeerden jullie zich amper: de persoon aan wie jullie de juwelen overhandigden zei u dat hij R. (...)

heette, hetgeen u nooit aan uw vader vertelde (CGVS, p. 6), andere betrokken personen kent u niet bij naam (CGVS, p. 6) en u noemde de smokkelaar louter "sir" omdat hij nooit zijn naam wilde geven (CGVS, p. 14). Ook uw moeder kon geen enkele van de personen die jullie reis regelden bij naam noemen (CGVS M. (...), p. 5). Jullie hoorden eens bij vrienden en familie of iemand de smokkelaar kende maar niemand kende hem en vervolgens was hij verdwenen (CGVS, p. 6). Uw vader zei dat hij zich helemaal niet informeerde over de personen met wie jullie onderhandelden omdat hij zijn vertrouwen in God plaatste (CGVS G. (...), p. 6). Nochtans had u verschillende klasgenoten en vrienden die naar Londen reisden waardoor het des te meer frappeert dat jullie zonder enige concrete inlichtingen in te winnen omtrent de identiteit en betrouwbaarheid van de smokkelaars al jullie geld overhandigden en jullie lot in de handen van deze onbekende personen legden.

Uw ouders situeerden de eerste ontmoeting tussen uw vader en de smokkelaar bovendien in 2017 of 2018 (CGVS M. (...), p. 4) en in 2018 (CGVS G. (...), p. 5) terwijl u deze ontmoeting uitdrukkelijk in het midden of de zomer van 2019 situeerde (CGVS, p. 9). Uw beide ouders stelden aanvankelijk dat de markt waar uw vader zijn theekraam had, gesloten en verzegeld was waardoor jullie net extra financiële moeilijkheden ondervonden (CGVS G. (...), p. 4, 5; CGVS M. (...), p. 3, 4). Wanneer het CGVS uw moeder vroeg waarom uw vader op de markt was indien deze gesloten was, veranderde ze haar versie plots en stelde ze dat uw vader voor het eerst werd aangesproken nog voor de markten gesloten waren (CGVS M. (...), p. 4). Uw vader verklaarde voorts dat hij na het eerste contact met de smokkelaar op de markt twee maanden lang niets vernam (CGVS G. (...), p. 5) terwijl jullie volgens u reeds twee dagen later bezoek kregen van een andere betrokken persoon en een week later een miljoen roepies overhandigden (CGVS, p. 5). Ook over het verzamelen en betalen van de nodige fondsen waren jullie verklaringen vaag en tegenstrijdig. Uw vader stelde dat jullie geen geld hadden om eten te kopen of elektriciteit te betalen en geen enkel plan hadden nadat jullie geen visum meer verkregen (CGVS G. (...), p. 4). Ook uw moeder verklaarde dat jullie niet eens geld hadden om melk te kopen (CGVS M. (...), p. 5, 7). Toch beweert u dat jullie een miljoen tot anderhalf miljoen roepies thuis hadden liggen (CGVS, p. 4), hetgeen u later preciezer op anderhalf miljoen roepies hield (CGVS, p. 9) waarvan jullie een eerste schijf van een miljoen roepies dienden te betalen om het proces in gang te zetten (CGVS, p. 5). Jullie kregen ook vijf- à zeshonderdduizend roepies van een tante in Zweden, verzamelden geld van familie en vrienden en vulden dat bedrag aan met de juwelen van uw moeder en uw grootmoeder (CGVS, p. 4, 5). Uw vader zei - in strijd met uw verklaringen - dat de eerste betaling vijfhonderdduizend roepies uitmaakte en afkomstig was van uw tante (CGVS G. (...), p. 5) terwijl uw moeder zei dat jullie "anderhalf" roepies moesten betalen om hen te laten beginnen (CGVS M. (...), p. 4). Dat uw vader dit niet goed onthield en u het geld zelf telde (CGVS, p. 13) klaart deze tegenstrijdigheden niet uit. Geen van jullie slaagt er overigens in om enigszins aannemelijk te maken dat jullie tot de som van 4,8 miljoen roepies kwamen: bovenop de één tot anderhalf miljoen of zelfs 1,6 miljoen roepies die jullie zelf hadden en de ongeveer vijfhonderdduizend roepies die jullie van uw tante kregen waren jullie immers nog meer dan 2,5 miljoen roepies verschuldigd. De vaststelling dat geen van jullie er in slaagt een duidelijk overzicht te geven van hoe jullie dit bedrag bekwamen, is des te frappanter gezien jullie beweerde financiële moeilijkheden en het feit dat jullie niet eens geld hadden om melk te kopen (CGVS M. (...), p. 5). Jullie verklaringen over het bijpassen met de juwelen van uw moeder en grootmoeder overtuigden evenmin aangezien uw vader verklaarde dat een persoon de juwelen bij jullie thuis kwam ophalen (CGVS G. (...), p. 6, 7) terwijl u stelde dat u en uw vader deze persoonlijk gingen afgeven in een straat op 10 kilometer van jullie huis (CGVS, p. 5). Uw moeder verklaarde aanvankelijk net als u dat u en uw vader deze gingen afgeven maar geconfronteerd met de verklaringen van uw vader, zei ze dat de juwelen inderdaad thuis werden afgehaald en gaf ze enerzijds een gedetailleerde uitleg over hoe jullie deze in een wit doekje overhandigden aan de smokkelaar maar kon ze anderzijds niet eens inschatten hoelang voor jullie vertrek dit plaatsvond (CGVS M. (...), p. 6). Wanneer u geconfronteerd werd met de verklaringen van uw ouders, kwam u niet verder dan uw versie te herhalen en te zeggen dat uw ouders misschien verward zijn (CGVS, p. 13).

De vage en tegenstrijdige verklaringen van u en uw ouders omtrent de financiering van en betalingen voor jullie valse paspoorten doen wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van het hele proces. Dat jullie bovendien alle contact met de smokkelaar, tot jullie in Mumbai waren, overlieten aan uw verwarde vader (CGVS, p. 9, 10, 13) die met geheugenproblemen zou kampen (CGVS, p. 13; CGVS G. (...), p. 1-2) is hoegenaamd niet aannemelijk te noemen.

Deze bijzonder onwaarschijnlijke en tegenstrijdige verklaringen doen sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van de ontmoetingen met personen die valse paspoorten maakten voor jullie.

De paspoorten bevatten een visum voor Spanje d.d. 19/12/2019 en 20/12/2019 en uit de visumhits blijken jullie onder een ander paspoort een poging te hebben ondernomen een visum voor Oostenrijk te bekomen hetgeen echter niet lukte. Hoewel uw advocaat aanhaalt dat uw foto bij uw visumhit – die in tegenstelling tot deze van uw familieleden ontbreekt in uw administratief dossier maar waarvan u een kopie heeft die u ondanks de vraag van het CGVS niet heeft doorgestuurd – er vreemd uitziet (CGVS, p. 15), blijkt uit de visumhits hoe dan ook dat u en uw familieleden een visum werd toegekend voor Spanje geldig van 30/12/2019 tot 12/02/2020. Jullie verklaringen hierover misten eveneens alle overredingskracht. U verklaarde niet op de hoogte te zijn van dit visum (CGVS, p. 11) en stelde dat jullie in oktober of november 2019 (CGVS, p. 13) naar een kantoorgebouw werden gebracht waar jullie niets zeiden en louter documenten ondertekenden (CGVS, p. 10). U had verder geen idee hoe jullie een visum voor Spanje hadden bekomen

(CGVS, p. 11). Er kan in alle redelijkheid niet worden ingezien dat u, een geschoolde jongeman met een sterke talenkennis (CGVS, p. 3), niet wist in welk gebouw u precies was (CGVS, p. 10) of op welke manier u en uw gezinsleden, die allen aanwezig waren, een visum voor Spanje verkregen (CGVS, p. 11). Uw moeder verklaarde bovendien dat dit bezoek aan het kantoor plaatsvond enkele dagen voor jullie vertrek uit India (CGVS M. (...), p. 8) terwijl u dit maanden eerder situeerde (CGVS, p. 13). Dat uw moeder volgens u verward was of de vraag misschien niet goed had begrepen (CGVS, p. 14) kan net zomin als haar gebrek aan scholing (CGVS M. (...), p. 8) deze zeer grote tegenstrijdigheid uitklaren (CGVS, p. 14). Uw grootmoeder verklaarde zelfs dat jullie nooit ergens foto's lieten nemen of documenten ondertekenden (CGVS A. (...), p. 4). Jullie tegenstrijdige en vage verklaringen tonen aan dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan jullie bewering dat deze hele onderneming in goede banen diende te worden geleid door een smokkelaar. Dit is opnieuw een aanwijzing dat de Indiase paspoorten die jullie voor deze reis gebruikten authentieke documenten betreffen waarmee jullie na ontvangst van de visa zelfstandig naar Europa konden reizen. Bovendien mag worden verondersteld dat u en uw gezinsleden deze Indiase paspoorten nog steeds in jullie bezit hebben. U beweert dan wel dat een persoon jullie in Italië verplichtte deze documenten aan hem af te geven zonder dat u wist waarom (CGVS, p. 8), echter wordt hierboven afdoende gemotiveerd waarom jullie de tussenkomst van een smokkelaar niet geloofwaardig hebben gemaakt. U zei aanvankelijk dat jullie, hoewel jullie zelf in het bezit waren van jullie paspoorten (CGVS, p. 11), zelfs geen foto konden nemen van de paspoorten omdat jullie geen telefoon bijhadden behalve een kleine gsm met toetsenbord die u van de smokkelaar had gekregen (CGVS, p. 8). Nadat uw ouders en grootmoeder werden gehoord, waarbij uw moeder aangaf dat u uw Samsung wel degelijk mee had onderweg (CGVS M. (...), p. 7), verklaarde u plots dat u en uw moeder wel een andere telefoon mee hadden maar dat ze uitgeschakeld waren en geen simkaarten hadden (CGVS, p. 14). Uw verklaring dat het onmogelijk was voor jullie om foto's te nemen van de paspoorten omdat jullie geen telefoons bij hadden, houdt dan ook niet stand. Jullie moeten ook hebben ingezien dat het in het kader van verdere procedures bij Europese migratiediensten nuttig zou geweest zijn om minstens een kopie of foto te bewaren van de documenten waarmee jullie afreisden. Dit contrasteert bovendien sterk met de vaststelling dat jullie wel in staat waren om de originele paspoorten waarmee uw ouders van Afghanistan naar India afreisden en hun originele taskara's en zelfs de originele taskara van uw grootmoeder neer te leggen. Het feit dat jullie weigeren de paspoorten waarmee jullie India verlieten aan de asielinstanties voor te leggen, getuigt van een gebrek aan medewerking van uwentwege en toont onmiskenbaar aan dat jullie informatie achterhouden. Dit is opnieuw een belangrijke aanwijzing dat jullie over de Indiase nationaliteit beschikken.

Uit de neergelegde verblijfsvergunningen blijkt verder dat jullie jullie verblijf als Afghaanse vluchtelingen een laatste keer verlengden op 11 maart 2016 hetgeen geldig was tot 10 maart 2018. Uw verklaringen hierover overtuigen evenmin. Jullie zouden drie of vier dagen moeten aanschuiven in een rij zonder zekerheid dat jullie aan de beurt kwamen en moesten hiervoor jullie werk verlaten (CGVS, p. 8, 9). Gezien uw verklaring dat jullie sowieso geen vast werk konden vinden, kan het reeds weinig overtuigen dat jullie in 2018 geen verlenging trachtten te bekomen. U ondernam verder geen enkele poging om een permanente verblijfsvergunning te bekomen omdat de procedure moeilijk en lang was (CGVS, p. 9). Het is echter weinig aannemelijk dat u enerzijds wel in staat zou zijn om een aanzienlijke som te betalen aan personen die u niet kende en van wie u geen enkel idee had of ze betrouwbaar waren, maar niet om het verblijf van u en uw gezinsleden in orde te brengen, zeker aangezien uw grootmoeder klaarblijkelijk in 2018 of 2019 vier-, vijf- of zeshonderdduizend roepies had gekregen van uw tante toen zij jullie had bezocht vanuit Zweden (CGVS, p. 12, 13). U verklaarde dat het zonder de Indiase nationaliteit niet mogelijk is om vast werk te krijgen en u ondanks uw studie tot de 10e graad en kennis van het Engels, Hindi en Punjabi kleine werkjes als arbeider en verkoper diende uit te voeren (CGVS, p. 3). U kon na de 10e graad niet meer studeren omdat u zich zonder Indiase documenten niet kon inschrijven aan een overheidsschool en een te hoog bedrag diende te schenken aan een privéschool om u daar te kunnen inschrijven (CGVS, p. 3). In de door u geschetste context is het weinig geloofwaardig dat jullie opteerden voor een leven in de illegaliteit. Dat u overigens niet op de hoogte was van de nationaliteit van uw grootouders, oom en tante die ook in India woonden (CGVS, p. 6) kan evenmin overtuigen in de door u geschetste context.

De bevinding dat jullie geen geloofwaardige verklaringen afleggen over tal van zaken, sterkt de vaststelling dat jullie geen zicht willen bieden op jullie actuele nationaliteit. Doordat jullie geen zicht bieden op cruciale elementen wijst er ernstig op dat jullie in India een reëel verblijfsalternatief ontwikkelden of, zoals blijkt uit de toegevoegde informatie, mogelijk zelfs de Indische nationaliteit verwierven. Er werd nochtans aan het begin van het onderhoud beklemtoond dat het jullie plicht is om duidelijkheid te bieden op jullie werkelijke achtergrond en leefsituatie vooraleer jullie naar België kwamen.

Door bewust de ware toedracht aangaande aspecten die de kern van jullie asielrelaas raken te verzwijgen, maken jullie bijgevolg niet aannemelijk dat jullie daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming.

(...)

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Wat betreft de registratiedocumenten, geboortecertificaten en Afghaanse identiteitsdocumenten moet aangestipt worden dat jullie Afghaanse afkomst op zich niet betwist wordt in de huidige beslissing. Toch kan nog worden opgemerkt dat de Afghaanse identiteitsbewijzen van u, uw broer en uw zus zelfs in de hoofding en in de titelbeschrijving

van de uitreiker spellingsfouten bevat die de authenticiteit en waarde van deze documenten sterk ondermijnen. Uw scholing in India wordt evenmin ter discussie gesteld. Het Zweeds paspoort van uw tante zegt niets over jullie nationaliteit.”

Verzoekende partijen slagen er niet in deze motieven van de bestreden beslissingen, die steun vinden in de administratieve dossiers en pertinent en terecht zijn, te weerleggen of te ontkrachten.

Waar zij de motieven van de bestreden beslissingen niet afdoende achten om hun Afghaanse nationaliteit ter discussie te stellen, gaan zij uit van een foutieve lezing van deze beslissingen. Daarin wordt immers nergens hun Afghaanse nationaliteit betwist, doch wordt verzoekende partijen verweten dat zij geen zicht willen bieden op hun actuele nationaliteit, en meer bepaald dat zij *in casu* niet aannemelijk maakten dat zij niet over de Indiase nationaliteit beschikken. Door louter te wijzen op de documenten die zij hebben neergelegd en te stellen dat zij gedetailleerde verklaringen hebben afgelegd over hun reis en het regelen van hun paspoorten, zonder de motieven van de bestreden beslissingen daarover, waarin het tegenovergestelde wordt geponeerd, *in concreto* te weerleggen of te ontkrachten, slagen verzoekende partijen er niet in de hierboven aangehaalde motieven in een ander daglicht te stellen.

Verzoekende partijen laten nog gelden dat uit het administratief dossier en de bestreden beslissingen blijkt dat hun smokkelaar verschillende pogingen heeft ondernomen om een visum voor Europa aan te vragen, doch zij laten na dit nader toe te lichten en de Raad ziet niet in uit welke concrete stukken of motieven zou kunnen blijken dat een smokkelaar voor hen gepoogd heeft een visum voor Europa te bekomen. Het loutere feit dat verzoekende partijen met een ander paspoort een poging hebben gedaan om een visum voor Oostenrijk aan te vragen en dat dit niet gelukt is, toont nog niet aan dat zij met een vals paspoort dat zij met de hulp van een smokkelaar zouden zijn bekomen naar Italië zijn gereisd en sluit allerm minst uit dat zij voor hun reis uit India geldige Indiase paspoorten hebben gebruikt. De Raad wijst er op dit punt nog op dat de bestreden beslissingen moeten worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de hierboven opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat verzoekende partijen niet hebben voldaan aan de op hen rustende medewerkingsplicht en niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij niet over de Indiase nationaliteit beschikken. Waar verzoekende partijen nog verwijzen naar een arrest van het Britse Upper Tribunal van 2 maart 2022, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien tonen verzoekende partijen niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu er daar wel Indiase paspoorten voorlagen. Aldus laten verzoekende partijen na om de concrete motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Voorts blijkt uit de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissingen dat wel degelijk rekening gehouden werd met de door verzoekende partijen voorgelegde originele vluchtelingenkaarten van UNHCR. Er wordt immers duidelijk gemotiveerd dat de Afghaanse afkomst van verzoekende partijen niet betwist wordt. Dit neemt niet weg dat verzoekende partijen geen overtuigende verklaringen aflegden over waarom zij niet geprobeerd hebben om hun verblijf als Afghaanse vluchtelingen te verlengen en waarom zij opteerden voor een leven in de illegaliteit. Verzoekende partijen voeren aan dat uit recente objectieve informatie blijkt dat een permanente verblijfsvergunning voor Afghaanse Sikhs in India niet bestaat en dat er wel degelijk veel obstakels bestaan wat betreft de vluchtelingendocumenten. Het betreft hier evenwel informatie die voornamelijk betrekking heeft op de situatie in India na de machtsovername door de Taliban in Afghanistan en die dus niet kan aantonen dat het voor verzoekende partijen onmogelijk was om in de periode kort voor of na het vervallen van hun verblijfskaarten van UNHCR een verlenging van hun verblijf, een permanent verblijfsrecht of zelfs de Indiase nationaliteit te verwerven. De verwijzing naar het arrest Singh e.a. tegen België van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is *in casu* niet dienstig nu de UNHCR-kaarten van verzoekende partijen nergens worden genegeerd met als argument dat deze vervalst zouden kunnen zijn. In tegendeel, zoals reeds gesteld wordt de Afghaanse afkomst van verzoekende partijen *in casu* niet betwist. Om dezelfde redenen dienden ook de (markante spellingsfouten bevattende) Afghaanse identiteitsdocumenten niet nader te worden onderzocht op hun authenticiteit. Dit neemt evenwel niet weg dat het verzoekende partijen op goede gronden wordt verweten dat zij niet hebben voldaan aan de op hen rustende medewerkingsplicht en niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij niet over de Indiase nationaliteit beschikken. Er wordt dan ook niet ingezien waarom het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) contact had moeten opnemen met UNHCR om deze onderzoeksmaatregelen te laten uitvoeren. Een schending van artikel 57/7 van de Vreemdelingenwet, dat (onder meer) de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid biedt om zich te wenden tot de vertegenwoordiger in België van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen teneinde alle nuttige inlichtingen voor het vervullen van zijn opdracht in te winnen, kan dan ook niet worden aangenomen.

Voor het overige beperken verzoekende partijen zich in hun verzoekschrift tot het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en tot het vergoelijken van hun bijzonder vage, onwaarschijnlijke en tegenstrijdige verklaringen over de personen die de regelingen met betrekking tot hun paspoorten en reis troffen, zonder evenwel deze vaststellingen *in concreto* te weerleggen of te ontkrachten. Waar zij wijzen op een trauma bij eerste verzoekster, beperken zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Waar zij wijzen op de ouderdom van eerste verzoekster en op het gebrek aan scholing van tweede verzoekster, dient te worden benadrukt dat ongeschoold zijn of een zekere ouderdom hebben niet inhoudt dat de inherente verstandelijke vermogens van verzoeksters zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of verzoeksters zouden verhinderen op correcte wijze verklaringen af te leggen over de smokkelaars, de eerste ontmoeting van tweede verzoeker met de smokkelaar en de betaling aan de smokkelaars. Waar zij wijzen op de mentale problematiek van tweede verzoeker, wordt erop gewezen dat er hiervan geen enkel (begin van) bewijs werd geleverd, dat tweede verzoeker er bij het begin van zijn persoonlijk onderhoud op gewezen werd dat hij zeker niets hoefde te antwoorden dat niet waar is omdat hij zou denken dat hij iets moet antwoorden en dat tweede verzoeker op het einde van zijn persoonlijk onderhoud te kennen gaf dat hij de tolk en de vragen goed begrepen had. Verzoekende partijen slagen er met dit summiere betoog dan ook niet in om hun bijzonder vage, onwaarschijnlijke en tegenstrijdige verklaringen over de personen die de regelingen met betrekking tot hun paspoorten en reis zouden hebben getroffen te verschonen.

Gelet op al het voorgaande kan de adjunct-commissaris worden gevolgd waar deze in de bestreden beslissingen besluit dat verzoekende partijen geen zicht willen bieden op hun actuele nationaliteit, dat dit er ernstig op wijst dat zij in India een reëel verblijfsalternatief ontwikkelden of mogelijk zelfs de Indische nationaliteit verwierven en dat door bewust de ware toedracht aangaande aspecten die de kern van hun asielrelaas raken te verzwijgen, zij niet aannemelijk maken dat zij daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming. De Raad wijst er hierbij nog op dat van verzoekende partijen niet wordt verwacht dat zij aantonen dat zij geen andere nationaliteit hebben, doch wel dat zij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geven over alle facetten van hun identiteit, leefwereld en asielrelaas, wat *in casu* niet is gebeurd aangezien uit het voorgaande is gebleken dat zij geen zicht willen bieden op hun actuele nationaliteit.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekende partijen het voordeel van de twijfel toe te staan.

Waar verzoekende partijen in het derde middelonderdeel nog laten gelden dat niet betwist wordt dat zij behoren tot de Sikh-minderheid, dat zij van Afghaanse afkomst zijn en dat Sikhs in Afghanistan lijden onder vervolging en discriminatie, doen zij geen afbreuk aan het geheel van de hoger aangehaalde vaststellingen en overwegingen en aan het besluit dat zij door bewust de ware toedracht aangaande aspecten die de kern van hun asielrelaas raken te verzwijgen, niet aannemelijk maken dat zij daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming en gaan zij er bovendien aan voorbij dat in de bestreden beslissingen nog de aandacht van de Staatssecretaris wordt gevestigd op het feit dat zij niet naar Afghanistan mogen worden teruggeleid.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoekende partijen de volgende in de bestreden beslissingen in hoofde van eerste verzoeker opgenomen motieven volledig ongemoeid laten:

“Wat betreft jullie economische situatie dient ten eerste aangestipt te worden dat er zoals hierboven aangetoond geen geloof kan worden gehecht aan het beeld dat jullie ophingen van de manier waarop jullie reis naar Europa financierden. Bovendien ressorteren louter socio-economische motieven niet onder de definities van internationale bescherming.

Voor zover uw vader vreest dat jullie bij een terugkeer naar India in de gevangenis zouden belanden omdat jullie het land verlieten, moet worden aangestipt dat hij hier geen enkele indicatie voor aanhaalt (CGVS G. (...), p. 8) noch zijn er dergelijke indicaties aanwezig in jullie dossiers.

Wat betreft de verklaring van uw moeder dat zij altijd ziek is en daarom niet kan terugkeren naar India (CGVS M. (...), p. 8) moet aangestipt worden dat deze problematiek geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Belgische Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Ze dient ter beoordeling van medische elementen een aanvraag voor machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.”

Deze motieven vinden steun in de administratieve dossiers, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende

partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het *Punjabi* machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen niet in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in de administratieve dossiers.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Waar verzoekende partijen in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 744 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor een vierde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN